

21. navadna nedelja – leto C

Ozka vrata

Ko je učil na poti v Jeruzalem, je šel skozi mesta in vasi. Tedaj mu je nekdo rekel: »Gospod, ali je malo teh, ki se bodo rešili?« On pa jim je dejal: »Prizadevajte si, da vstopite skozi ozka vrata, kajti povem vam: Veliko jih bo želelo vstopiti, pa ne bodo mogli. Ko bo hišni gospodar vstal in vrata zaprl, boste ostali zunaj. Začeli boste trkati na vrata in govoriti: ›Gospod, odpri nam!‹ Pa vam bo odvrnil: ›Ne vem, od kod ste.‹ Tedaj mu boste začeli govoriti: ›Pred teboj smo jedli in pili in po naših ulicah si učil,‹ toda rekel vam bo: ›Ne vem, od kod ste. Pojdite proč izpred mene vsi, ki delate krivico!‹ Tam bo jok in škripanje z zobmi, ko boste videli Abrahama, Izaka in Jakoba in vse preroke v Božjem kraljestvu, sebe pa vržene ven. Prišli bodo od vzhoda in zahoda, od severa in juga in bodo sedli za mizo v Božjem kraljestvu. In glej, so zadnji, ki bodo prvi, in so prvi, ki bodo zadnji.« Lk 13,22-30

S teboj smo jedli in pili,

po naših ulicah si učil,... on pa bo rekel, ne poznam vas... Pogosto sem se že kot otrok spraševal, komu Jezus namenja takšno ali podobno opozorilo ter kritiko. Po vsem, kar vemo, lahko rečemo, da tokratno kritiko namenja nam, ki redno hodimo k sv. maši, ki dejansko vedno znova jemo in pijemo z Gospodom in se z njim srečujemo. A takšna kritika je najbolj nevhvaležna. Kritizirati druge ni težko, kritizirati najbližje, ni le težko, ampak celo tvegano. Če kritiziramo sovražnika, nič ne izgubimo, ta je tako ali tako že sovražnik. Če kritiziramo 'svoje ljudi', lahko izgubimo še tisto malo, kar mogoče imamo. A Jezusu je pomembnejša resnica od ugajanja.

Poglejmo torej vase in skušajmo najti odgovor na vprašanje: Kje lahko tako hudo zgrešimo, da bi ob koncu ne bili deležni njegovega sprejema, da bi bili zavrženi in pahnjeni v temo? Ob tem razmišljanju sem se spomnil poglavja iz knjige Sveti Duh in binkošti, papeževega pridigarja Raniera Cantalamessa. Poglavje ima naslov Kdo so bili graditelji Babela (Sveti Duh in binkošti, Raniero Cantalamessa, Ljubljana 2006, str. 112). Avtor razmišlja ob zgodbi o Babilonskem stolpu, ki jo vsi poznamo. Pa pogledjmo zgodbo od blizu, da bi razumeli današnji evangelij: *Skozi zgodovino razlag Svetega pisma, so cerkveni očetje razlagali, da je bila stavba – babilonski stolp – dvignjena »zoper boga«, v znamenje izziva in domišljave prevzetnosti. Njegovi graditelji naj bi bili prevzetni in brezbožni ljudje, ki so se uprli Bogu. Gotovo je tudi to res, vendar je res še nekaj drugega, pravi avtor. Arheološka spoznanja kažejo, da načrt, zgraditi stolp, ki bi segel do neba, ni bil načrt »zoper« Boga, ampak nasprotno, načrt »za« Boga. Dejansko je bil njihov namen zgraditi enega od teh stolpov z več ravnmi (zikkurat), ki bi služil kot velikanska obredna stavba.*

Kaj je torej »greh« Babela? Odgovor je zapisan v pripovedi: ti ljudje so se lotili podjetja z besedami: »Dajmo ..., naredimo si ime!« (1 Mz 11,4). Ni jih nagibala pristna pobožnost in spoštovanje do božanstva, ampak močna volja po samouveljavitvi; ne iskanje Božje slave, ampak iskanje lastne slave in moči.

Greh Babela torej ni v prvi vrsti greh ateistov, ampak greh pobožnih in religioznih, tistih, ki Boga poznajo, vendar mu ne dajejo slave in časti, kakor pritiče Bogu.

Tako razumemo, v čem je preobrat, ki se dogodi na binkošti s prihodom Svetega Duha. V srcu apostolov je bog prevzel mesto jaza.

Obrat, ki naj bi ga dosegli s prejemom Svetega Duha, ki se je zgodil v srcu apostolov je v tem, da Bog prevzame prvo mesto, mesto, ki ga je pri apostolih prej imelo iskanje pomembnosti, lastne koristi ter izpolnjevanje lastne volje. Z binkošti se v apostolih na nek način vse spremeni. Na prvo mesto stopi Bog sam, oni postanejo njegovi služabniki, pozornost do bližnjega zamenja

zagledanost vase, odkrivanje in izpolnjevanje božjega načrta zamenja staro iskanje lastne koristi in ustvarjanje lastnih načrtov. V apostolih je Sveti Duh uničil postavljanje z njihovimi deli in njihovimi načrti in jih spodbuja, **da se hvalijo samo z njim, ne s sabo**. Novi človek zamenja starega človeka.

Jezusov opomin v današnjem evangeliju je tako opomin k čuječnosti in odprtosti za delovanje Svetega Duha v nas in po nas. Vprašati se moram, komu sem podoben, ko gradim svojo družino, svojo skupnost, Cerkev? Zadošča odgovoriti na vprašanje: **za koga to delam? Kakšen je cilj mojega delovanja? Komu hočem ustvariti ime: sebi ali Bogu?**

Lahko bi rekli, da sta v zgodovini **odprti samo dve veliki gradbišči in mi izbiramo, v katerem od obeh bomo delali**. Je gradbišče v duhu Babilonskega stolpa ali drugo z Duhom binokosti. Rezultat prvega je zmeda in razdeljenost, na drugi strani pa čudovita ubranost, harmonija kljub bolečini in trpljenju. Na enem 'gradbišču' vlada tekmovalnost, na drugem edinstvo. Kakor je edinstvo odlika Božjega duha, tako je delitev značilnost satanskega duha.

Kako hitro nas zanese, da uporabimo svoje sposobnosti zase proti drugemu. Kako hitro s kritiko rušimo družino, skupnost, župnijo, Cerkev? Duh Babela je ves čas na delu. Upirati se mu moramo neprestano in seveda služiti drugemu, Božjemu duhu, ki ves čas deluje v korist skupnosti. Ne recimo torej, kakor graditelji Babela: »Dajmo ..., naredimo si ime!« ampak Naredimo ime Kristusu in Njegovi Cerkvi, pripravimo mu pot, da bo lahko prišel do vsakega. Naj bo takšno, tudi naše delovanje. Da bo božje kraljestvo že med nami, da bomo na koncu tudi mi lahko sedli za mizo v božjem kraljestvu.

Če je kdaj Evangelij nujen, je to danes. Kako naj razumemo, kdo ima prav in kdo laže? Božja beseda nas vodi v globine srca in kaže na tisto, kar je skrito v človeku. Samo ob Njem lahko razumemo kaj je božje in kaj je satansko.

Današnje stanje razdeljenosti v naši družbi in Cerkvi nas brez Boga vodi v stereotipne delitve na naše in vaše, na rdeče in črne itd. Jezus pa ločuje drugače: brez težav vidi med našimi tudi tiste, ki iščejo svojo slavo in si gradijo ime, tako vidi tudi med 'onimi' tiste, ki iščejo Resnico in Njegovo slavo, čeprav se ji 'uradno' niso zapisali...

Današnji evangelij nas opozarja, naj bomo pozorni na volkove preoblečene v ovčja oblačila. Ne nasedajmo tistim, ki kričijo v imenu Cerkve, pa hkrati blatijo papeža in vsako dejanje, ki jim ni po volji.

Žal lahko ugotavljamo, da duh binokosti tokrat ne deluje v krajevni Cerkvi tako kot bi pričakovali. Več zmede kot jo ustvarja sedanja vodilna garnitura krajevne Cerkve, še nismo imeli. Kjer deluje Sveti Duh, sicer pride tudi do ločitve, a ne do zmede, do razdora, a ne do uničevanja. Duh, ki veje to poletje nad našo krajevno Cerkvijo, razkriva nekaj zelo zatohlelega in smrdljivega, nekaj, kar se mora prečistiti. Božji ogenj nas mora očistiti babilonske logike: Naredimo si ime! Napolniti nas mora z Duhom ponižnosti, služenja in iskanja božjih načrtov.

Mislím, da nas sedanji položaj sili, da se še bolj oklenemo Evangelija in Gospoda samega, da bi v njem dobivali razsvetljenje in moč, da bi prepoznavali, kaj je svetega v Njegovi Cerkvi in se varovali tistih, ki jo od znotraj razkrajajo. Tudi v teh vrsticah nam ne sme iti za politiko, ampak za Evangelij, za Resnico, za zvestobo Bogu. Ko pravim: Naredimo ime Kristusu in Cerkvi, mislim: Naredimo prostor ljubezni in sočutja, resnice, ki osvobaja in daje življenje. Ne govorim o Cerkvi kot politični moči, ampak o Cerkvi, kot Kristusovi služabnici, Materi, ki zbira in varuje, ki daje življenje in ga ohranja, ki vidi stisko najšibkejšega in mu pomaga.

